

ΝΥΧΤΕΡΙΝΕΣ ΩΡΕΣ

Νύχτα χυμένη σ' ἀσῆμι γλυκύτατο,
τῇ ξωτικιᾶν ὁμορφιά τῆς ἀπλώνει
πάνω ἀπ' τὸν ἥσυχον ὕπνο τῆς γῆς.
Ὑπνον ἀτέλειωτον, ὕπνο βαθύτατο
εἶναι θαρρεῖς κοιμισμένοι κι' οἱ πόνοι
στ' ἄδυτα μέσα τῆς κάθε ψυχῆς.

Μιά τέτοια ἀπόκοσμην ὥρα προσμένουν
ἀπ' τῇ δική μου γὰ βγοῦν τὰ φαντάσματα.
Ὁριες ἀγάπες, π' ἀξέχαστες μένουν,
πόνοι, λαχτάρεις, τοῦ πόθου μου πλάσματα,
κι' ὄνειρα τόσα τῆς νειότης ἀγνά,
ποῦχω θαμένα, ὠϊμέ, ζωντανά.

Ὅλα τὰ πάθη, μὲ μᾶς ξυπνημένα,
σὰ βρουκολάκοι π' ἀφῆκαν τὰ μνήματα,
σέγγονν προστά μου τ' ἀγέρινα βήματα
σ' ἓνα μακάβριο θλιμμένο χορό
κι' ὅλα μαζὺ μὲ καλοῦν μανιασμένα
τούτη τῇ νύχτα μ' αὐτὰ γὰ χαρῶ.

— Εἴμαστε μεῖς τῆς ἀγάπης τὰ κύματα,
θέμε ψυχῆς καὶ καρδιῆς γὰ συντρίματα.
Εἴμαστε μεῖς τῆς ζωῆς οἱ παλμοί.
Εἶσαι δικιά μας μὴ χάνης σιγμῆ
εἴμαστε οἱ ἀδάμαστοι νόμοι τῆς φύσης
π' ἄδικα, ἀλλοί σου, ζητᾶς γὰ νικήσης.

᾽Ω τί φωνῆς πειστωμένες στρογγιάρεις
πόσα σκιρτήματα πόσες λαχτάρεις.
Ἄμοιρα ὄνειρατα, χρόνια σβυσμένα,
γὰ ξαναζήσουν εὐροῆκαν καιρὸ
κι' ὄλο χορεύουν τριγύρω ἀπὸ μένα
κεῖνο τὸν ἄγριο μακάβριο χορό.

— Εἴμαστε οἱ ἀδάμαστοι νόμοι τῆς φύσης
π' ἄδικα, ἀλλοί σου, ζητᾶς γὰ νικήσης.
Κι' ὅπως περνᾶν μὲ κντᾶν ἀγριομένα
κι' ἔχουνε μάτι, ἄχ θέμον, φοιχτὸ
κι' ὁμως πῶς νοιώθω τὸν πόθον, ὠϊμένα,
μέσ' τὸ χορὸ τους τρελλὰ γὰ ριχτῶ.